33 - त्रयत्रिंश दशकम्
अम्बरीष चरितम्

वैवस्व ताख्य मनु पुत्र नभाग जात
नाभाग नामक नरेन्द्र सुतोऽम्बरीषः ।
सप्तार्णवा वृत मही दयितोऽपि रेमे
त्वत्सङ्गिषु त्वयि च मग्न मनास् सदैव ॥ ॥33-1॥

त्वत् प्रीतये सकल मेव वितन्वतोऽस्य
भक्त्यैव देव नचिरा दभृथाः प्रसादम् ।
येनास्य याचन मृतेऽप्यभि रक्षणार्थं
चक्रं भवान् प्रविततार सहस्र धारम् ॥ ॥33-2॥

स द्वादशी व्रत मथो भव दर्चनार्थं
वर्षं दधौ मधुवने यमुनोप कण्ठे ।
पत्न्या समं सुमनसा महतीं वितन्वन्
पूजां द्विजेषु विसृजन् पशु षष्टि कोटिम् ॥ ॥33-3॥

तत्राथ पारण दिने भव दर्चनान्ते
दुर्वाससाऽस्य मुनिना भवनं प्रपेदे ।
भोक्तुं वृतश्च स नृपेण परार्तिशीलः
मन्दं जगाम यमुनां नियमान् विधास्यन् ॥ ॥33-4॥

राज्ञाऽथ पारण मुहूर्त समाप्ति खेदात्
वारैव पारण मकारि भवत् परेण ।
प्राप्तो मुनिस् तदथ दिव्य दृशा विजानन्
क्षिप्यन् क्रुधोद् धृत जटो विततान कृत्याम् ॥ ॥33-5॥

कृत्यां च तामसि धरां भुवनं दहन्तीम्
अग्रेऽभि वीक्ष्य नृपतिर् न पदाच् च कम्पे ।

त्वद् भक्त बाध मभि वीक्ष्य सुदर्शनं ते
कृत्यानलं शलभयन् मुनि मन्वधावीत् ॥ ॥33-6॥

धावन् अशेष भुवनेषु भिया स पश्यन्
विश्वत्र चक्र मपि ते गतवान् विरिञ्चम् ।
क: काल चक्र मतिलङ्घयती त्यपास्त:
शर्वं ययौ स च भवन्त मवन्द तैव ॥ ॥33-7॥

भूयो भवन् निलय मेत्य मुनिं नमन्तं
प्रोचे भवान् अहमृषे ननु भक्त दास: ।
ज्ञानं तपश्च विनयान्वित मेव मान्यं
याह्यम्बरीष पद मेव भजेति भूमन् ॥ ॥33-8॥

तावत् समेत्य मुनिना स गृहीत पाद:
राजाऽप सृत्य भव दस्त्र मसा वनौषीत् ।
चक्रे गते मुनिरदा दखिलाशिषोऽस्मै
त्वद् भक्ति मागसि कृतेऽपि कृपां च शंसन् ॥ ॥33-9॥

राजा प्रतीक्ष्य मुनि मेक समा मनाश्वान्
सम्भोज्य साधु तम् ऋषिं विसृजन् प्रसन्नम् ।
भुक्त्वा स्वयं त्वयि ततोऽपि दृढं रतोऽभूत्
सायुज्य माप च स मां पवनेश पाया: ॥ ॥33-10॥

॥ सदा सर्वत्र गोविन्द नाम संकीर्तनम् गोविन्दा....गोविन्दा ॥
॥ श्री गुरुवायूरप्पा शरणम् श्री हरये नम:॥